

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

LORI FOSTER

Suve-
naudingud

Originaali tiitel:
Lori Foster
The Summer of No Attachments
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Elina Vasar
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Lori Foster
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E02408022
ISBN 978-9949-82-872-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Ivey Anders lükkas laubale langenud loki eemale ja surus koera õrnalt, kuid kindlalt enda vastu, et ta paigal püsiks. Tema assistent Hope Mage löikas ettevaatlikult katki väändunud traati. Natuke armetu välimusega vaene koerake oli aia traatidesse kinni jäänud ja üks tagakäpp oli päris halvas seisus. Ivey tahtis koera kiiresti kliinikusse viia, et ta saaks vigastust lähemalt uurida.

Koera karv oli porist paakunud ja see raskendas hetkel teiste vigastuste leidmist. Aga ühte uskumatut tõsiasja Iveyl hetkel ignoreerida ei õnnestunud.

Nimelt seisis Ivey selja taga farmi omanik, kes parajasti pahan-das, et koer oli tema kanalas munavargil käinud.

Ivey püüdis jääda rahulikuks ja küsis häält tõstmata: „Marty, sa ju ei viivitanud mulle helistamisega, eks?“ Oli üldteada, et Martyle koerad ja kassid ei meeldinud ning tema silmis olid nad pigem nuhtlus. Siiski olid Marty ja Ivey mõni aeg tagasi jõudnud kokku-
lepele. Marty, kelle valduses oli palju maad ja metsa, pidi helistama Ivey-le, kui ta juhtus nägema hulkuvat koera, ning Ivey kui kohalik loomaarst, võtab selle „probleemi“ enda hoole alla.

Marty naine Laura vastas kähku: „Mina helistasin.“ Ja Martyle kartmatult otsa vaadates lisas: „Kohe, kui kuulsin koerakest nutmas.“

See ei pruukinud tegelikult midagi tähendada. Koer võis siin kinni olnud olla juba tunde. Võib-olla isegi päeva või rohkem, aga sellele ei tahtnud Ivey mõelda.

„Teile teadmiseks, et koer on tiine,“ lausus Ivey. Ta ei pööranud koeralt pilku ega tõstnud häält, sest kartis, et see võib looma veelgi rohkem hirmutada. „Kui koer selle muna ka võttis, siis ainult sellepärast, et ta oli täiesti näljas, ning sa ju tead, et ma oleks selle muna sulle kinni maksnud.“

Marty tundis end solvatuna ja torises: „Ma ei muretsenud selle ühe muna pärast, vaid kanade pärast.“ Ta kõhatas kurgu puhtaks. „Kui sellest natuke abi on, aga ma käisin hommikul väljas ja siis ei olnud aia vahel kedagi. Pärastlõunal kastsin aeda, sellepärast on siin nii porine. Seega on koer siin kinni olnud ainult mõned tunnid.“

Ivey ohkas kergendatult. „Sellest on palju abi, Marty. Aitäh.“

Rohkem, kui ta üles lugeda suutis, oli Ivey tegelnud hulkuvate loomadega, kes tema meelest vajasid ekstra armastust ja hoolt. See, et Ivey oli aastaid loomaarstina töötanud ja näinud kõiksuguseid vigastusi, hülgamisi ja väga haigeid loomi, ei tähendanud, et tal oleks kuidagi kergem. Ta armastas kõiki loomi ja nende valu oli tema valu.

„Pole tänu väärt,“ porises Marty. „Ma ei lase loomal kannatada.“

Ivey arvates oli neil kannatamisest natuke erinev arusaam, kuid ta sai aru, et Martyle on see oluline, ning Ivey oli hetkel liialt tänulik, et vaidlema hakata, nii et ta vaid noogutas.

„Kohe on kõik,“ ütles Hope vaikselt ja tegi viimase lõike ning traat andis lõpuks järele. Õrnalt harutas ta ülejäanud traadi kapa ümbert lahti ja veritsev haav oli nüüd hästi näha.

Kogu selle aja hoidis Ivey loomakest enda vastas, paitas ja kussutas teda. Lõpuks, kui Ivey sai korralikult maha istuda, või õigemini, porri vajuda, tõmbas ka koera endale kaissu.

Ivey surus oma näo koera karvadesse ja sosistas: „Nüüd on juba parem, eks? Kõik saab korda, ma luban.“

„Võta,“ ütles Hope oma dressipluusi seljast tõmmates ja Iveyle andes, et ta saaks koera selle sisse mässida. „Kas ma toon käru?“

Koera mähkimisega parajasti hõivatud, hoolikalt vaadates, et see kuskilt ei pigistaks, raputas Ivey pead. „Tä ei kaalu rohkem kui viis kilo. Ma kannan ta ise autosse ja siis vaatame edasi.“ Aga Ivey oli juba nii sügavalt porri vajunud, et ilma koerast lahti laskmata ta ise püsti ei saanud. Kergelt kulmu kergitades küsis Ivey: „Äkki keegi aitaks?“

„Muidugi,“ vastas Hope ja haaras ühest küünarnukist. Laura tuli kiiruga ja toetas teisest ning nii oli Iveyl piisavalt tuge.

Marty astus tagasi, sest ei tahtnud mudaseks saada.

Ettevaatlikult tõmbasid kaks naist Ivey püsti. Paks pori tegi püksid raskeks, tirides kitsaid teksaseid, mis olid päeva jooksul niigi välja veninud, veelgi allapoole. Jalas olid tal õnneks kummikud. Kuna nad ravisid igasuguseid loomi, nende hulgas ka kariloomi, oli Iveyl ja Hope'il paar kummikuid alati varuks.

„Läksime,“ ütles Ivey ja hakkas auto poole astuma. Poolel teel hakkas koer järsku lõõtsutama. Murelikult kiirendas Ivey sammu. Ta asetas porise koera autoistmele ja lausus: „Ma ei hakka teda puuri panema. Sõidame ruttu kliinikusse.“

Äng südant pitsitamas, hüppas Hope kiirelt rooli taha ja kõigest mõne minutiga olid nad juba maanteel. „Kõik korras?“ uuris Hope.

„Ei, midagi on halvasti.“

„Mida ma teha saan?“

Vaene Hope. Täna oli niigi raske päev olnud. Kliinik oli olnud juba suletud, kui toodi üks haige kass, ja siis helistas Marty... „Anna andeks,“ ütles Ivey, pilk ikka stressis koeral. „Aga kas sa saaksid mind kliinikus assisteerida?“

„Muidugi. Sul ei ole vaja isegi küsida.“ Kulmu kortsutatades sõnas Hope: „Kas sa arvasid, et jätan su vigastatud koeraga üksi? Arva uuesti!“ Ja turtsatas: „Olen ma kunagi nii teinud?“

Ivey oli Hope'iga üpris lähedane ja sai aru, et oli tahtmatult Hope'i solvanud. „Muidugi ei ole. Aga on ju reede õhtu ja päev on pikk olnud.“

„Sinul on samuti reede õhtu.“

„Oleme meie ikka vanatüdrukud.“ Halvast olukorrast hoolimata itsitas Ivey: „Enamikul naistel on reede õhtuks alati plaanid, meil mitte kunagi.“

„Sul on Geoff.“

Ivey nägu tõmbus grimassi. „Palju kasu mul ka sellest.“ Arvata-vasti oli Geoff end praeguseks diivanile pikali visanud ja vaatas mingit spordikanalit või mängis videomängu. Kirg oli nende suhtest ammu kadunud ja Ivey kahtles, kas mees tema äraolekut üldse märkas.

Hope aga ei käinud kunagi kohtamas. Iveyle tegi see muret, kuid austusest Hope'i vastu ei pärinud ta selle kohta.

Hope'ile naeratades ütles Ivey: „Mul on väga hea meel, et oled nõus mind aitama.“

„Alati,“ töötas Hope. „Isegi kui mingi ime läbi peaks mul ühel nädalavahetusel midagi tähtsat ees olema, siis sinu jaoks oleksin ikka olemas.“

Sõprus Hope'iga oli Iveyle olulisem kui ükski teine suhe, mis Iveyl kunagi oli olnud, sealhulgas igavavõitu suhe Geoffiga. „Sinu palkamine oli mu kõige targem otsus üldse.“

„Ma olen nii õnnelik, et sa mu tööle võtsid,“ vastas Hope. „Muidu poleks me ju sõpradeks saanud ja kes teab, kus ma siis oleksin?“

„Jaa, kõik on tunduvalt parem, kui me koos oleme.“ Kuigi Ivey oli kümme aastat vanem kui Hope, klappisid nad omavahel kohe, justkui oleks nad ammused sõbrad. Kui Ivey haaras tavaliselt juht-rolli ja võis vahepeal liialt otsekohene olla, siis Hope oli suure süda-mega ja empaatiline.

Tihti tundus maailm Iveyle justkui väljakutse, millele ta tahtis vastu astuda, samas kui Hope soovis selle eest peitu pugeda.

Kui päris täpne olla, siis tahtis Hope end peita kõigi meeste eest, kes tema vastu huvi üles näitasid.

Hope tundis suuremat lähedust loomadega, ta oli õrna, aga kindla käega. Ta ei olnud ülearu tundeküllane, kuid temast kiir-gus osavõtlikkust. Ivey hindas Hope'i kõrgelt. Kliendid armastasid Hope'i. Ja loomad usaldasid Hope'i.

Nad olid viie minuti kaugusel kliinikust, kui koer hakkas poegima. „Sünnitustegevus algas,“ lausus Ivey ja püüdis koera olemist mugavamaks teha.

Hope võttis roolist tugevamini kinni ning lisas natuke kiirust. „Kohe oleme kohal.“

Nad jõudsid vaevalt kliiniku uksest sisse, kui koeral veed ära tulid. Hope jooksis aset ette valmistama. Kogenud vilumusega võttis ta varem puhastatud pesakasti ja sättis selle põhja alusteki. Pesakastil oli kolm kõrgemat seina ja üks madalam, et emal oleks lihtsam kastist väljas söömas ja joomas käia.

Teades, et Hope'il on kõik kontrolli all, püüdis Ivey koera kiiresti puhtaks pesta. Ta oli just suurema porikorra maha nühkinud, kui tuli Hope ja ütles: „Kõik on valmis.“

„Õnneks on meil just nii palju aega, et jõuame enne sünnitust ta kapa ära puhastada ja kinni siduda.“ Tavaliselt hakkab poegimine kaks tundi pärast seda, kui loomal veed ära tulevad, nii et neil polnud minutitki raisata.

Ülipikk päev muutus nüüd lõputuks.

Üks kuu hiljem, ühel varajasel päikesepaistelisel esmaspäeva hommikul, astus Ivey kliiniku tagauksest sisse. Oli maikuu ja Kentuckys Sunseti linnakeses tähendas see lühikesi varrukaid, päikesepirille ja suvenaudinguid.

Kaks esimest olid Ivey'l olemas, kolmas ootas sobivat hetke.

Ivey tundis end väga hästi. Palju paremini, kui ta viimasel ajal end tundnud oli. Justkui oleks ta riidekappi korrastanud ja kõik iganenud riided ära visanud või ülekaalust kuus kilo kaotanud.

Ivey naeratas endamisi ja mõtles, et tegelikult pigem üheksakümmend kilo. Nimega Geoff.

Juba pikemat aega oli nende suhe allamäge kulgenud ja lõpuks, reede õhtul, leidis Ivey endas piisavalt tahtejõudu ning teatas Geof-file, et nad peaksid lahku minema. Toimus korralik sõnalahing!

Hiljem oli Ivey muidugi kõiges kahtlema hakanud.

Laupäeval ei osanud ta ilma Geoffita midagi peale hakata.

Kuid pühapäeval hakkas Ivey oma vabadusest rõõmu tundma.

Ja nüüd, esmapäeval, nägi Ivey maailma hoopis uues valguses.

Geoff aga mitte. Ta helistas laupäeval kaks korda ja pühapäeval kaks korda. Iga kõne algas magusate meelitustega ja lõppes inetute süüdistustega.

Ivey oli tugev, ega lasknud ennast mõjutada. Kohe kindlasti ei kõiguta teda mees, kes oli teda enesestmõistetavaks pidanud.

Kas Ivey kahetses? Ei, üldse mitte.

Suhe Geoffiga oli kestnud kaks aastat. See oli olnud pinnapealne suhe. Suhe, milles polnud ühiseid eesmärke. Tupikusse jõudnud suhe, kus Geoff oli mugavusest ja Ivey ebakindlusest. Ivey oli rahulolematu ja kindlasti rohkem kui ühe asja pärast. Ta oli hakanud kahtlema oma veetluses. Ta oli hakanud liiga palju klammerduma. Aga nüüd on sellel lõpp.

Ta ei vaja abielu.

Ta ei vaja meest.

Seks... Jah, olgu, aeg-ajalt on see ju tore, aga selleks ei pea ilmtingimata olema püsisuhtes. See suvi tähistab tema vabadust. Ja kui ta tõesti tunneb vajadust füüsilise kontakti järele, siis selleks on üheöösuhted. Tuleb mõneks tunniks leida atraktiivne mees ja siis edasi liikuda.

Sellest saab tema uus *modus operandi*. Vabadus. Enda soovide esikohale asetamine. See ei lugenud, et ta oli sündinud vana hingena, kel polnud üldse huvi pidutsemise ega baarides käimise vastu. Ülikooli ajal, siis, kui teised nädalavahetusel pidutsesid, käis Ivey kohalikus varjupaigas vabatahtlikuks.